

[Carsten Raft.]

sig for, og det er rigtigt, at det først og fremmest er Opdragelsen til den rette Opfattelse af Partiaanden og Soldatertjenesten, man lægger Vægt paa, men det vilde være at stikke Hovedet i Busken, hvis man ikke vilde erkende, at denne Ungdomsopdragelse ogsaa har til Opgave at gøre de unge dygtige paa alle Samfundslivets Omraader. Opdragelsen sker under det Synspunkt, at den kommende Generation i alle Henseender skal blive Nationens historiske Rekordgeneration. Jeg er bange for, at den Nation, der slipper sine unge i 14 Aars Alderen og praktisk talt ikke beskæftiger sig med dem senere, vil opleve, at i Nationernes Kapløb vil den i kommende Tider komme til at ligge bagud. Det er ikke et Resultat, jeg alene er kommet til i min paastaaede Interesse for Diktaturlandene, men en god liberal Mand som den engelske Indenrigsminister John Simon har ifølge et Ritzau-Telegram, der kom i Lørdags, udtalt sig om Ungdommens Opdragelse paa følgende Maade — jeg beder om Tilladelse til at citere et Par Linier:

„Indenrigsministeren kom ind paa Spørgsmaalet om Ungdommens Opdragelse. Han erklærede i denne Forbindelse, at han ikke just beundrede de totalitære Stater, men han maatte indrømme, at Regeringerne i disse Stater forstod at opdrage deres Ungdom. Imidlertid indsaar han ikke, hvorfor et Demokrati som det britiske skulde være svagere paa dette Omraade end de nævnte Stater.“

Jeg tror heller ikke, at det gamle Europa og Demokratiet kommer udenom. Jeg tror, at Arbejdspligten er nødvendig, alene fordi der før eller senere maa skabes en Samfundsskole for dansk Ungdom, og der kan Arbejdstjenesten gøre Fyldest. Alene i den Placering af det legemlige Arbejde, som Arbejdspligten betyder, ligger efter min Mening en Værdi. Og den kammeratlige Omgang mellem Bonde og Byboer, mellem Folk af alle Klasser, er af saa afgørende Betydning for den sociale Forstaaelse i Samfundet, at jeg slet ikke indser, hvordan socialt interesserede Partier har kunnet reservere denne Mulighed for en Trediedel af Ungdommen og lade de to Trediedele gaa helt fri. At lignende Muligheder findes inden for Værnepligten, derom bærer de kolossalt store Soldaterforeninger Vidnesbyrd, hvor jeg ofte som Journalist har været Gæst sammen med socialdemokratiske Folketingsmænd, der befandt sig godt der og havde Grund til at gøre det, fordi disse Foreninger er fuldkommen parti-

løse og kun dyrker det gode kammeratlige Liv, der paa saa mange Maader er i Soldatertilværelsen.

Ud over dette skal Arbejdspligten forme og udvikle de unge til gode og værdifulde Samfundsborgere. De skal lære det Samfund at kende, som de lever i, og lære deres egne Vilkaar og Pligter at kende, de skal lære at kende alle Samfundets Faktorer og forstaa, at de alle har deres Betydning, og derfor skal de lære at respektere dem.

Saadan ser altsaa Arbejdspligtens System ud fra et konservativt Synspunkt. Jeg har sagt Tingene lige rent ud, og jeg haaber ikke, at min Stemme, der jo nok saa meget er skolet i Agitation og Debat, har gjort noget Skaar i den Forstaaelse, der er ved at gro om denne Sag. Jeg anser det for at være en paatrængende vigtig Samfundssag, og jeg vilde saa gerne, at den blev opfattet i den Aand, hvori jeg har skildret den, nemlig som en kammeratlig Haandsrækning fra Nationen til dens ulykkeligst stillede, et energisk Forsøg paa at gøre den kommende Generation sund, stærk og dygtig til de Opgaver, der venter den, sindet til at bære vort Land fremad i godt Kammeratskab og fælles Aand.

Anden Næstformand (Ulrich): Det ærede Medlem Hr. Vilhelm Rasmussen har Ordet for en kort Bemærkning.

Vilhelm Rasmussen: I det Referat, der er stillet til min Raadighed, har man meddelt mig, at det, jeg forleden citerede, var fra „Social-Demokraten“. Hvis det er forkert, beklager jeg Fejltagelsen. Men det ærede Medlem citerede ikke rigtigt fra det Blad, han benyttede. Jeg beder den højtærede Formand om Tilladelse til at oplæse nogle faa Linier, hvis det er „Social-Demokraten“ eller muligvis et andet socialdemokratisk Blad. Der staar:

„Efter dette Referat — det er et konservativt — ser det ud til, at Raft med glimrende politisk Aandfuldhed har pulveriseret Vilhelm Rasmussen, saaledes at denne, irriteret over det grufulde, knusende Nederlag forlod Mødet. Helt anderledes er dog Sandheden. Raft rettede fra Talerstolen en personlig Fornærmelse mod Vilhelm Rasmussen, idet han udtalte, at Vilhelm Rasmussen jo var tunghør og derfor kun hørte, hvad han vilde høre. Det var dette, der gjorde Mødet bevæget. Raft blev ogsaa klar over, at han havde forløbet sig, og gav Vilhelm Rasmussen en Undskyldning, men for sent til at kunne redde Mødet.“